

- 1) Przez to, że Region Abruzzo nie zweryfikował, czy przedsięwzięcie budowy obwodnicy w Teramo (przedsięwzięcie znane jako „Lotto zero – Variante, tra Teramo (Włochy) i Giulianova, alla strada statale SS 80”), należące do przedsięwzięć wymienionych w załączniku II do dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, nie wymaga dokonania oceny jego wpływu na środowisko, zgodnie z art. 5 – 10 tej dyrektywy, Republika Włochy uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 2 dyrektywy.
- 2) Republika Włochy zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 109 z 4.5.2002.

Wyrok Trybunału

(druga izba)

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie C-168/02 (wniosek Oberster Gerichtshof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Rudolf Kronhofer przeciwko Marianne Maier, Christian Möller, Wirich Hofius, Zeki Karan (¹)

(Konwencja brukselska — Art. 5 pkt 3 — Jurysdykcja w przypadku odpowiedzialności z tytułu popełnienia czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego — Miejsce, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę — Szkada majątkowa poniesiona w związku z inwestycją kapitałową w innym Umawiającym się Państwie)

(2004/C 190/03)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-168/02, której przedmiotem był skierowany na mocy protokołu z dnia 3 czerwca 1971 r. w sprawie wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych przez Oberster Gerichtshof (Austria) wniosek o wydanie, w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Rudolfem Kronhoferem a Marianne Maier, Christianem Möllerem, Wirichem Hofiusem, Zeki Karanem, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 5 pkt 3 Konwencji z dnia 27 września 1968 r., powoływanej powyżej (Dz.U. L 299 z 1972 r., str. 32), zmienionej przez Konwencję z dnia 9 października 1978 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Dz.U. L 304, str. 1, i – tekst zmieniony – str. 77), Konwencję z dnia 25 października 1982 r. w sprawie przystąpienia Republiki Greckiej (Dz.U. L 388, str. 1), Konwencję z dnia 26 maja 1989

r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii (Dz.U. L 285, str. 1) oraz przez Konwencję z dnia 29 listopada 1996 r. w sprawie przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji (Dz.U. C 15, str. 1), Trybunał (druga izba) w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca) i R. Schintgen oraz N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 10 czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Art. 5 pkt 3, Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, zmienionej przez Konwencję z dnia 9 października 1978 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Konwencję z dnia 25 października 1982 r. w sprawie przystąpienia Republiki Greckiej, Konwencję z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii oraz przez Konwencję z dnia 29 listopada 1996 r. w sprawie przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „miejsce, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę” nie oznacza miejsca zamieszkania powoda, w którym znajduje się „centralne miejsce położenia jego majątku” wyłącznie z tego powodu, że poniósł on szkodę finansową będącą konsekwencją utraty składników jego majątku, która powstała w innym Umawiającym się Państwie.

(¹) Dz.U. C 169 z 13.7.2002 r.

Wyrok Trybunału

(wielka izba)

z dnia 8. czerwca 2004 r.

w sprawie C-220/02 (wniosek Oberster Gerichtshof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft der Privatangestellten przeciwko Wirtschaftskammer Österreich. (¹)

(Zasada równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet — pojęcie wynagrodzenia — uwzględnienie przy obliczaniu odprawy okresów służby wojskowej — możliwość porównania pracowników odbywających służbę wojskową z pracownikami płci żeńskiej korzystającymi po okresie urlopu macierzyńskiego z urlopu rodzicielskiego, którego okres nie jest uwzględniany przy obliczaniu odprawy)

(2004/C 190/04)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-220/02, której przedmiotem był skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 TWE, przez Oberster Gerichtshof

(Austria) wniosek o wydanie, w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft der Privatangestellten a Wirtschaftskammer Österreich, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 141 WE i art.1 dyrektywy Rady 75/117/EWG z dnia 10 lutego 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet (Dz.U. L 45, str. 19), Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes; P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, J.-P. Puissechet (sprawozdawca) i J.N. Cunha Rodrigues, prezesi izb; R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr and R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał dnia 8. czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Korzyść, która przysługuje osobom odbywającym zasadniczą służbę wojskową lub obowiązkową służbę zastępczą z możliwością jej dobrowolnego przedłużenia, a polegająca na uwzględnieniu stażu w tej służbie przy obliczaniu wysokości odprawy, do której osoby te mogłyby być następnie uprawnione, należy traktować jako składnik ich wynagrodzenia w rozumieniu art. 141 WE.
- 2) Art. 141 WE i dyrektywa Rady 75/117/EWG z dnia 10 lutego 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet, nie stoją na przeszkodzie wliczaniu do stażu pracy, od którego zależy wysokość odprawy, okresów zasadniczej służby wojskowej lub obowiązkowej służby zastępczej odbywanej głównie przez mężczyzn, przy jednoczesnym niewliczaniu do stażu pracy okresów urlopu rodzicielskiego, z którego korzystają najczęściej kobiety.

(¹) Dz.U. C 202 z dnia 24. sierpnia 2002 r.

Wyrok Trybunału

(trzeciej izby)

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie C-333/03, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Brak transpozycji dyrektywy 98/50/CE — Przeniesienie przedsiębiorstwa — Utrzymanie praw pracowniczych)

(2004/C 190/05)

(Język postępowania: francuski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-333/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M.-J. Jojczy) przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (pełnomocnik: S. Schreiner), której przedmiotem jest

stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 98/50/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. zmieniającej dyrektywę 77/187/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części zakładów (Dz.U. L 201, str. 88), lub, w każdym razie, nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, pełniący funkcję prezesa trzeciej izby, sędziowie R. Schintgena i N. Colneric (sprawozdawca), rzecznik generalny L. A. Geelhoed, sekretarz R. Grass, wydał 10 czerwca 2004 wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 98/50/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. zmieniającej dyrektywę 77/187/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części zakładów, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciążyą na mocy przedmiotowej dyrektywy.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 213 z 6.9.2003.

Skarga wniesiona dnia 23 marca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-150/04)

(2004/C 190/06)

Dnia 23 marca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Danii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez R. Lyala i S. Tams, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż poprzez uchwalenie i utrzymanie w mocy systemu ubezpieczeń na życie i emerytur, według którego prawo do odliczeń i zwolnień podatkowych (§ 18 i 19 ustawy o opodatkowaniu emerytur) obejmuje wyłącznie składki uiszczane w ramach umów zawartych z funduszami emerytalnymi z siedzibą w Danii, co oznacza, iż tego typu ulgi podatkowe nie obejmują umów zawartych z funduszami emerytalnymi z siedzibą w innych Państwach Członkowskich (§ 53A i 53B), Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniu zawartym w art. 39, 43, 49 i 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.